

ΜΕΤΑ ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ...

ΠΩΤΩΧΗ της ή ψυχή.

Μόλις είχεν εξυπνήση, υπό τὰ πρῶτα μαλακὰ φιλήματα τῆς χαραυγῆς τοῦ βίου, καὶ ἀνεπήδα κόσμος ὅλος αἰσθημάτων, πόθων καὶ ὀνείρων πρὸ αὐτῆς, ἀγνώστων καὶ ἰδανικῶν, καὶ ἀσυλλήπτων ἐν τῇ ὑποστάσει των.

Ὡς ὁ ὀρίζων λυκαυγοῦς ἑαρινοῦ, κατεπλημμύρει ἀπὸ φῶς ἀόρατον, ἀπὸ χροσίζον φῶς ἀέσπερον, ἀκτινωπὸν καὶ περιλοῦον ὅλην τῆς τὴν ὑπαρξιν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς — ποίησις ἑαρινῆς νεφέλης — ἠνοίχθησαν, ἵνα προσατενίσωσι τὸν μυστηριώδη πόθον τῆς ζωῆς, μυστηριώδη, ὡς ὁ πόντος ὁ ἀπύθμενος, περιπαθῆ ὡς ἄρωμα ἀνθέων.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸν βίον μὲ τοὺς πόθους τῆς ζωῆς καὶ μὲ τὰ ὄνειρα τῶν πόθων. Ἦτένιζον οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς οἱ ὠραῖοι τὴν ἀνθοῦσαν φύσιν, τὸν λαμποκοποῦντα οὐρανόν, τὸ ἐρωτύλον φῶς του. Καὶ ἐλύοντο εἰς βλέμμα ἐν ἀγάπῃς, εἰς ἓνα προσδοκίας στεναγμόν, εἰς δάκρυ ἐν ἐξεγεροθέντος πόθου...

Πιπνὸν εἰς τὸν κλωβόν, τὸ μόνον χάσμα τῆς — τῆς κόρης ἡ ἀγνότης — ἐβλεπε τὸ φῶς καὶ ἐκελάδει τὴν ζωὴν, καὶ ἀνέσειε μετὰ χαρᾶς τὰς πτέρυγας. Ἐπόθει τὴν ἐλευθερίαν τῆς ζωῆς. Ὡς ἐνεκλείσθη ἐκεῖ μέσα ἄπερον καὶ ἀγροῦν τὰς τύχας τῆς, ἐπόθει νὰ τὴν ἴδη ἐκ τοῦ σύνεγγυς.

Ἦγνόει τὸ ταλαίπωρον τὸν κίνδυνον αὐτῆς, καὶ οὔτε ἐφρατάζετο τὴν ὑπαρξιν τοῦ ἀετοῦ, ἢ τοῦ γυπὸς εἰς τὸν ἀέρα.

Ἐκείνη συνεπάθει εἰς τοῦ πτηνοῦ τοὺς πόθους τοὺς ἀτέρμονας, καὶ ἔκλαιεν ὀπόταν ἡ μελαγχολία περιέσφιγγε τὴν ἀπαλὴν ὑπόστασίν του. Δὲν ἐγνώριζε — τῆς ἀθωότητος ἢ ἄγνοια — ὅτι μὲ τὴν ἐλευθερίαν, ἣν ἐπόθει νὰ τοῦ δώσῃ, ἤνοιγε καὶ τάφον εἰς τὸν βίον του . . .

Τὸ νὰ γνωρίσῃς τὴν ζωὴν προῶρος, ταῦτὸν ὡς νὰ συντριβῆς ταύτην, ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ γενέσει τῆς. Ἀλλὰ καὶ τὸ ν' ἀγνοῆς αὐτήν, — εἰς ὧραν καθ' ἣν κίνδυνοι ἐπαπειλοῦσι ταύτην πανταχόθεν, εἶναι ὡς ἐὰν συναπεκόμισες αὐτήν, μὲ τοῦ θανάτου τὸ μικρόβιον ἐντὸς τῶν σπλάγγων τῆς.

Μίαν ἡμέραν, ἔλουε χαρὰ ζωῆς τὴν φύσιν ὅλην, καὶ ἔλαμπεν ὁ ἥλιος ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ κάτω εἰς τὴν γῆν ἐτέλει ἡ ζωὴ δημοουργίας ὄργια. Συνεκυλίετο τὸ πᾶν εἰς τῆς κοσμογονίας τὸν ἀτέρμονα ἐκεῖνον καὶ μυστηριώδη νόμον, καὶ ἔλουοντο εἰς τῆς ζωῆς τοὺς ἐκνευριστικούς ἀτμοὺς τῆς πλάσεως τὰ νεῦρα. Βαρεῖα γύρω, ὡς νεφέλη, καὶ μυστηριώδης ποίησις . . .

Ἐκείνη παρὰ τὸν κλωβὸν τοῦ πολυτίμου τῆς πτηνοῦ, ὡσεὶ εἰς ἔκστασιν: Ὑπερθεν καὶ παρ' αὐτήν, τὸ φάσμα τῶν ὀνείρων καὶ τῶν πόθων τῆς. Παρὰ τοὺς πόδας τῆς, ἡ οὐσιαστικὴ ἐνσάρκωσις τοῦ ιδεώδους, εἰς τὸ ὁποῖον ὠνειρεῦθη τὴν πραγμάτωσιν τῶν προσδοκιῶν τούτων ὅλων, λυομένη εἰς λόγους καὶ εἰς στοναχὰς περιπαθῆς, ὡς τὸ ἀόρατον μυστήριον, εἰς ὃ ἡ φύσις ὅλη γύρω τῆς ἐκυλινδεῖτο.

Καὶ τὸν ἤκουε.

Αἱ ἀγναὶ παρθενικαὶ τῆς χεῖρες ἐπαφήνοντο εἰς τὰ θεορὰ φιλήματά του, καὶ ἀνέσειε τὰ στήθη τῆς, ὡς αὔρας ἕαρος πνοή, τοῦ πόθου τὸ ἀνάσασμα. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀνελύοντο εἰς ἔρωτα καὶ πάθος, καὶ ἐνόμισε μίαν στιγμὴν, ὅτι περιεστρέφετο ὅλη, εἰς ἐν ἀχανὲς ἀόρατον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιπτεν ὡσεὶ βυθιζομένη εἰς ἀτέρμον νάρκης πέλαγος . . .

Καὶ ἔσειεν εἰς τὸν κλωβὸν του τὸ πτηνόν, τὰς πτέρυγας καὶ ἐζήτει νὰ πετάξῃ . . .

Ἀφῆκε νὰ περιπνυχθῇ ἡ μία χεῖρ τῆς — ἐν τῇ μέθῃ τῆς ζωῆς — τὸ φάσμα τῶν ὀνείρων τῆς, καὶ ἤνοιγε διὰ τῆς ἄλλης τοῦ κλωβοῦ τὰς θύρας.

Τὸ πτηνόν — ὃ τὸ ἐγκλημα τῆς ἀθωότητος — ἀνέπτυσεν, ἀφῆνον συριγμόν, τὰς πτέρυγας, καὶ διέσχισε τὴν μῦρα ἀποπνέουσαν ἀτμόσφαιραν, ἐνῶ ἐκυλινδεῖτο — ἔτι ἡ ζωὴ — εἰς τῆς περιπαθείας τὸ μυστήριον κ' ἡ κόρη εἰς τὸ πέλαγος τῆς νάρκης τὸ ἀτέρμον.

Ὅταν ἐκεῖνη ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἤνοιξε τὰ ὄμματα, τὸ φῶμα τῶν ὀνείρων της εἶχε τελείως ἐξαφανισθῆ καὶ τὸ πτηνὸν εἶχε πετάξει . . .

Ἐνεπὶθυσεν ὀρθία παρενθύς.

Ἐναντὶ τὸ χρυσοῦν πτηνόν, ἐκράτει εἰς τοὺς ὄνυχας, ἀσπαύρον, γύψ τις πελώριος.

Παρὰ τοὺς πόδας της κενὸν ἤπλοῦτο τὸ κλωβίον.

Ἐνεμέτρησε τὸ σφάλμα τῆς ζωῆς.

Καὶ ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τὰς χεῖρας.

Δάκρυα κατέλειβον τὰς νεανικὰς της παρεΐας.

Ὁρθία ὡσεὶ Νιόβη τεθλιμμένη, ἔκλαιε. Τὰ δάκρυά της νῦν, δὲν ἦσαν πλέον οὔτε πόθου, οὔτε προσδοκίας δάκρυα, οὔτε χαρῶς.

Ἦσαν τὰ δάκρυα τοῦ σφάλματος τὰ πύρινα, ἅτινα θὰ ἔβροχον εἰς τὸ ἐξῆς τὴν ἀνυπόστατον ζωὴν της . . .

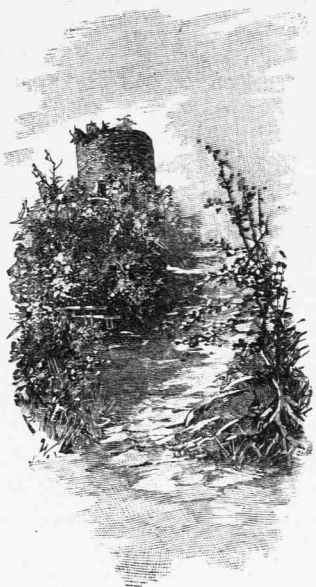
Ἐπόθει τὴν ζωὴν χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζῃ. Ὁ βίος της ἐν ὄνειρον γλυκὺ καὶ ἀπαλὸν τὸ πρῶτον, νῦν μετὰ τὸ σφάλμα καὶ τὸ ἐγκλημα ἐκεῖνο τὸ ἀγρὸν ὡς ἡ ζωὴ της, σειρὰ διηκεῖς ἀγρίων πόνων καὶ δακρῶν . . .

Τοῦτο ἡ ζωὴ — Αὕτη ἡ κόρη.

A ***

ΜΑΚΑΡΙΑ

Σ' ΕΞΕΝΑ Ἀπλόθηκες μ' προστά μου, ὦ γένη, ὦ γένη
Ἀβύσσων, ἄνθος τῶν ἀφρῶν καὶ τῶν κνυμάτων.
Σ' ἐσένα. Ἐσὲ τὰ Σύμπαντα σὰ μαγεμένα
Μ' ὀλιάνοιχτη σὲ δέχτηκαν τὴν ἀγκαλιά των.

Σ' ἐσὲ τὰ πλούσια τὰ σκορπίσματα, ὦ παρθένα,
Ὅλων τῶν μύρων καὶ ὄλων τῶν θυμιαμάτων,
Σ' ἐσένα τοῦ Πατρὸς ἡ μουσικῆ, σ' ἐσένα
Τῆς καρδιᾶς μου ἡ καρδιά καὶ τῆσσι τῶν ἁσμάτων.

Ἐσὺ ἀγαπᾶς, ἐσὺ νοεῖς, ἐσὺ θυμᾶσαι.
Καὶ πρὶν νὰ σὲ ξανοίξω στὴ νυχτιὰ τοῦ κόσμου,
Μὲ τῆς μητέρας μου τὴν ὄψη ἀνθεῖς ἐμπρός μου.

Μὲ τὴ δική σου ἠῶδα στὸν κόσμο τὴ λατρεία,
Δὲν ξέρω ποῖο εἶναι τὸνομά σου, κ' ἐκράξά σε
Στὴν κολυμπήθρα τῆς ἀγάτης Μακαρία!

(Νοέμβριος 1900)

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ